

ŠTYRI

Žlto-čierne pásy – farba rozzúrených ôs – sa tiahli od jedného živého plota k druhému, blokovali príjazdovú cestu a v ich pozadí sa týčil dom.

MIESTO ČINU – NEVSTUPOVAŤ.

Pred páskou stál policajt a s prižmúrenými očami hľadel na prichádzajúce autá.

Veliteľ s Jackom Finneym zastali tesne pri nej, stiahli okno a prehovorili k policajtovi. Ten prikývol a odopol jeden koniec pásky, nech ju voľne viať, plaziť sa po ceste, až potom ju opäť zroloval.

Jack vystrčil ruku z otvoreného okna a pokynul im, aby ich nasledovali.

Luke tak spravil, uvoľnil ručnú brzdu a pomaly sa posunul vpred. Mlčky. Celý čas mlčal. Jet išla z nemocnice s ním, pretože nezniesla maminu nariekanie a to, ako na ňu otec civel, vyčítal si niečo, za čo nemohol. Nikdy by si radšej nevybrala Luka, no dnes áno, a Jet mu jeho mlčanie oplácala svojím vlastným. Hoci, mohol by sa ešte naučiť tichšie dýchať.

Rodičia šli za nimi, príliš blízko, zastavali a zaparkovali vedľa nich. Príjazdová cesta bola obrovská, no sotva na nej ostalo kúsok miesta. Biele aj tmavé dodávky a policajné autá obkľúčili Jetin modrý pikap a uväznili ho na mieste.

Červeno-biele dvere boli otvorené dokorán a ako obdĺžnikové ústa hltali ľudské postavy v bielych gumených oblekoch, modrých rukaviciach, modrých rúškach a modrých návlakoch na topánky. Iba v okolí očí sa im črtal pásik pokožky, ktorý dokazoval, že ide o ľudí. Dnu a von. Papierové a igelitové vrecká označené výrazným písmom, ktoré Jet z takej diaľky nedokázala prečítať, podávali rukám v rukaviciach bez tiel čakajúcim v dodávkach.

Jack Finney vystúpil z policajného auta, a teda aj Jet, uhýbajúc pohľadom pred rodičmi, taktiež vystupujúcimi z auta. Ich dvojité tresknutie dverami auta sa jej zaborilo priamo do hrude. Pozrela sa pred seba. Na dom, do ktorého jej otec investoval svoju lásku, námaľu a obrovský balík peňazí a teraz v ňom zomrela aj ich ďalšia dcéra. Bude to ešte niekedy môcť byť domov vzhľadom na to, že sa stal dejiskom vraždy?

Jack sa pretisol cez úzky priestor medzi autami a kráčal k Jet. Tá si zatiahla šnúрку na sivých teplákoch, lemy mala vyhrnuté, no aj tak ich stále ťahala po zemi. Patrili Lukovi. Požičal jej svoje náhradné oblečenie do posilňovne, ktoré vozí v aute – tepláky a mikinu, v ktorých sa Jet strácala. A navyše smrdeli trochu zatuchnuto.

„Technici budú čoskoro hotoví,“ povedal Jack a prebehol pohľadom po celom zástupe Masonovcov až po Luka a späť k Jet. „Asi o hodinu. Potom môžeme dnu vpustiť upratovačov. Už sme im volali a čakajú nižšie na ulici, kým neskončíme. Čo najskôr vám vrátime dom.“

Mama zavzlykala, oči mala podliate krvou.

Jack sa na ňu zadíval, otvoril ústa, no napokon z nich nič nevyšlo, len letmo ukázal spodné zuby. Obrátil sa späť k Jet.

„Tvrдила si, že to chceš vidieť. Si si istá?“

Jet prikývla, stisla sánku tak pevne, až jej zaškrípala.

„Je...“ zaváhal Jack. „Je tam veľa krvi. Ani niektorí policajti to...“

„Chcem to vidieť,“ prerušila ho Jet a vyhrnula si rukávy, aby si odhalila ruky. „Prosím.“

Ktosi sa náhlil smerom k nim. Človek, ktorý nemal tvár zahalenú bielo-modrým ochranným odevom. Detektív Ecker, ktorý tu už bol a práve si dával dole návlaky z topánok.

„Jet, vraj chcete vidieť miesto činu pred jeho vyčistením. Naozaj vám to neodporúčam, no ak chcete, môžem vás tam vziať.“

„Chcem tam Billyho ot... seržanta Finneyho,“ povedala Jet a vystrela sa, hoci bola spomedzi všetkých najnižšia. Jack pozná ju a ona pozná jeho, vravela si, takže jej toho možno povie viac než tento cudzinec, zabudne na protokol, keďže ju pozná už od čias, keď ešte nosila plienky. Nemôže z miesta činu uniknúť, ani keď pôjde domov, pretože naň má výhľad z predných okien. Možno preto vyzerá tak unavene, uvažovala.

Detektív si Jacka na moment premeral. „Dobre, seržant,“ povedal. „Nemusíte si navliekať ochranné obleky, všetko je už pobalené. Už robia len posledné fotky. Stačia návleky na topánky. A ničoho sa nedotýkajte, kým sa miesto činu neuvoľní.“

„Detektív.“ Jack mu kývol hlavou. „Poďme, Jet.“

„Luke,“ detektív Ecker sa obrátil k jej bratovi. „Musíte byť unavený, no v nemocnici som s vami nestihol spísať výpoveď. Mohli by sme sa porozprávať teraz?“

Luke si odkašľal, no nezakryl si ústa. Mama to neznášala. „Iste,“ povedal a zaboril si ruky do vreciek.

Jet nasledovala Jacka, predierali sa pomedzi dodávky a autá až k vstupným dverám. Najvyššie stromy na dvore sa nakláňali ponad dom, ich listy žiarili odtieňmi jantárovej a rubínovočervenej – farbami, ktoré do Vermontu každoročne lákali turistov a obdivovateľov jesennej prírody. Lesy v plameňoch. A Jet ich videla naposledy.

„Kamera na zvončeku,“ povedala zrazu a schytila Jacka za ruku. „Skontrolovali ju? Neukazuje, kto...“

Jack potriasol hlavou a prerušil ju. „Kontrolovali sme ju. Neukázala nič. Len teba pri príchode domov a potom Billyho, ktorý ťa našiel a vykopol dvere. Nech ťa napadol ktokoľvek, do domu sa dostal inou cestou. Poďme.“

Jack prekročil prah a Jet šla za ním. Voňalo to tam úplne rovnako, stále ako domov. Myslela si, že to bude inak. Že zacíti vôňu rozkladu a mŕtvych vecí. No vnútri nehnulo žiadne telo. Kdeže, ona hnila priamo tam, kde stála, na rohožke s nápisom *Vitajte*.

V hale okolo nich prešiel muž v bielo-modrom obleku, ktorý sa vôbec nehodil k marockému behúňu. Jack zabočil doľava a prešiel dverami do obývačky. Jet šla za ním, jej chodidlá v ochranných návlekoch šuchotali pri chôdzi po bledej, vyleštenej dubovej podlahe. Sklonila pohľad, aby sa nadýchla, ešte než vstúpi do miestnosti a uvidí... to všetko. Namiesto toho však uvidela niečo horšie.

Stopy od krvi v tvare drobných odtlačkov labiek.

Jet zalapala po dychu a oprela sa o dvere, aby nespadla na zem. „Reggie?“ vyhrkla a srdce sa jej tíslo až do hrdla. „Ale nie. Je v poriadku? Je...“

„Nič mu nie je,“ Jack ju pridržal a podoprel ju pod laktom. „Pes je v poriadku.“

Jet nedokázala prehltnúť, stále jej búšilo srdce.

„Billy ho vzal so sebou do nemocnice, nechcel ho nechať samého,“ začal Jack. „Teraz je s tvojou švagrinou v ich dome. Nič mu nie je.“ Jackove oči sa zúžili. „Si si istá, že to chceš vidieť?“

Musela. Ako by mohla prísť na to, kto ju zabil, ak by nezvládla ani len pohľad na miesto, kde to spravili?

Jet prikývla.

Zažmurkala, na chvíľu zatvorila oči, potom vykročila a otvorila ich.

Nevidela však svoju obývačku. Nevidela miesto, kde sa túlila k Reggiemu a neskoro v noci sledovala Netflix. Nevidela miesto, kde jej kedysi spadli špagety a zašpinili koberec a ona prosila otca, aby to nevyzradil mame. Nevnímala ten megadlhý gauč, ktorý patril na jednom konci tínedžerovi Lukovi a na druhom Jet. Kedysi tam sedávala Emily, až raz ho už viac nepotrebovala. Jet si tam nesadla celé roky, len pre istotu. Televízor vyzeral ako prázdne čierne zrkadlo, ktoré Jet uväznilo vo svojom vnútri. Stála celkom v inej miestnosti, nie v obývačke. Ako prvé však neuvidela všetku tú červenú farbu, ale žltú.

Po celej miestnosti boli rozmiestnené malé žlté štítky s čiernymi číslami, slúžiace na označenie miesta činu, ktorých hodnota stúpala a stúpala.

A potom prišla červená.